

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Sjette Afdeling)

9. september 2021 *

»Præjudiciel forelæggelse – artikel 20, stk. 2, litra a), TEUF – artikel 47, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – forordning (EF) nr. 1206/2001 – samarbejde mellem medlemsstaternes retter om bevisoptagelse på det civil- og handelsretlige område – artikel 1, stk. 1, litra a) – forordning (EF) nr. 1215/2012 – retternes kompetence og anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område – artikel 5, stk. 1 – ubetalte fordringer – domstolsafgørelser – betalingspåkrav – forkyndelse – skyldner, der er bosiddende på en ukendt adresse i en anden medlemsstat end den, hvor den ret, ved hvilken sagen er anlagt, er beliggende«

I de forenede sager C-208/20 og C-256/20,

angående to anmodninger om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Sofijski Rajonen sad (kredsdomstolen i Sofia, Bulgarien) ved afgørelse af 14. maj 2020 (sag C-208/20) og af 10. juni 2020 (sag C-256/20), indgået til Domstolen henholdsvis den 14. maj 2020 og den 10. juni 2020, i sager anlagt af

»Toplofikatsia Sofia« EAD

»TjEZ Elektro Balgaria« AD,

»Agentsia za kontrol na prosrotjeni zadalzjenia« EOOD (sag C-208/20),

og

»Toplofikatsia Sofia« EAD (sag C-256/20),

har

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, L. Bay Larsen, og dommerne R. Silva de Lapuerta (refererende dommer) og M. Safjan,

generaladvokat: M. Bobek,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

* Processprog: bulgarsk.

efter at der er afgivet indlæg af:

- »Agentsia za kontrol na prosrotjeni zadalzjenia« EOOD ved Y.B. Yanakiev,
- Europa-Kommissionen ved M. Heller og I. Zaloguin, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningerne om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 20, stk. 2, litra a), TEUF, sammenholdt med artikel 47, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«), af artikel 1, stk. 1, litra a), i Rådets forordning (EF) nr. 1206/2001 af 28. maj 2001 om samarbejde mellem medlemsstaternes retter om anerkendelse af beviser på det civil- og handelsretlige område (EFT 2001, L 174, s. 1) og af artikel 5, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT 2012, L 351, s. 1).
- 2 Anmodningerne er blevet indgivet i forbindelse med tvister mellem – i sag C-208/20 – »Toplofikatsia Sofia« EAD, »TjEZ Elektro Bulgaria« AD og »Agentsia za kontrol na prosrotjeni zadalzjenia« EOOD og – i sag C-256/20 – Toplofikatsia Sofia, på den ene side, og fysiske personer, der ikke er parter i sagen, på den anden side, vedrørende inddrivelse af ubetalte fordringer.

Retsforskrifter

Forordning nr. 1206/2001

- 3 Artikel 1 i forordning nr. 1206/2001 har følgende ordlyd:
 - »1. Denne forordning finder anvendelse på det civil- og handelsretlige område, når en ret i en medlemsstat i overensstemmelse med denne stats lovgivning anmoder:
 - a) den kompetente ret i en anden medlemsstat om at optage bevis eller
 - b) om at optage bevis direkte i en anden medlemsstat.
 - 2. Der må ikke anmodes om optagelse af bevis, der ikke er bestemt til brug i en påbegyndt eller påtænkt retssag.
- [...]

4 Forordningens artikel 4, stk. 1, litra b), har følgende ordlyd:

»Anmodninger fremsættes under anvendelse af formular A eller i givet fald formular I bilaget. Anmodningen skal indeholde oplysning om:

[...]

b) navn og adresse på sagens parter og deres eventuelle rettergangsfuldmægtige.«

Forordning nr. 1215/2012

5 Artikel 1, stk. 1, i forordning nr. 1215/2012 bestemmer:

»Denne forordning finder anvendelse på det civil- og handelsretlige område, uanset rettens art. Den omfatter i særdeleshed ikke spørgsmål vedrørende skat, told eller administrative anliggender eller statens ansvar for handlinger og undladelser under udøvelse af statsmagt (*acta jure imperii*).«

6 Forordningens artikel 4, stk. 1, bestemmer følgende:

»Med forbehold af denne forordning skal personer, der har bopæl på en medlemsstats område, uanset deres nationalitet, sagsøges ved retterne i denne medlemsstat.«

7 Forordningens artikel 5, stk. 1, er sålydende:

»Personer, der har bopæl på en medlemsstats område, kan kun sagsøges ved retterne i en anden medlemsstat i medfør af de regler, der er fastsat i dette kapitels afdeling 2-7.«

Tvisterne i hovedsagerne og de præjudicielle spørgsmål

Sag C-208/20

8 Den forelæggende ret, Sofijski Rajonen sad (kredsdomstolen i Sofia, Bulgarien), skal træffe afgørelse i tre tvister.

9 Den første tvist vedrører et søgsmål anlagt af Toplofikatsia Sofia med påstand om, at det fastslås, at der består en fordring på levering af termisk energi i en ejendom beliggende i Sofia (Bulgarien) mod en fysisk person, efter at sidstnævnte i forbindelse med en sag om udstedelse af et betalingspåkrav mod vedkommende ikke er blevet fundet på den adresse, der er angivet i stævningen. De undersøgelser, som denne ret foretog, bekræftede, at adressen var personens faste og nuværende adresse, således som den var registreret i det nationale folkeregister. Ifølge en nabo har den pågældende person imidlertid boet i Frankrig de sidste syv år.

10 I den anden tvist udstedte den nævnte ret på anmodning fra TjEZ Elektro Balgaria, der er leverandør af elektricitet, et betalingspåkrav mod en fysisk person for ubetalte fakturaer vedrørende levering af elektricitet i en ejendom beliggende i Sofia og bestemte, at det skulle forkyndes for den pågældende på den adresse, som TjEZ Elektro Balgaria havde angivet, og som svarer til denne persons faste og aktuelle adresse, som fremgår af det nationale folkeregister. Det var imidlertid umuligt at finde den nævnte person, som ifølge oplysninger fra en nabo har boet i Tyskland det sidste år.

- 11 I den tredje tvist udstedte den forelæggende ret efter anmodning fra et inkassofirma, Agentsia za kontrol na prosrotjeni zadalzjenia, et betalingspåkrav over for en fysisk person, der ikke har indfriet sit lån hos et kreditinstitut etableret i Sofia, og anordnede, at betalingspåkravet skulle forkyndes for den pågældende på den adresse, som dette selskab havde angivet, og som svarer til denne persons faste og aktuelle adresse, som fremgår af det nationale folkeregister. Det var imidlertid umuligt at finde den nævnte person, som ifølge de oplysninger, som hans mor havde afgivet, har boet i Tyskland de sidste tre år.
- 12 Den forelæggende ret ønsker oplyst, om den – på samme måde, som den i henhold til bulgarsk ret er forpligtet til ex officio at foretage kontrol af adressen i Bulgarien på de personer, for hvem et retsligt dokument skal forkyndes – ligeledes er forpligtet til at foretage en sådan efterprøvelse hos de kompetente myndigheder i en anden medlemsstat, hvis det viser sig, at adressaten for en retsafgørelse som den i hovedsagerne omhandlede bor i sidstnævnte medlemsstat.
- 13 Endvidere ønsker den forelæggende ret oplyst, hvorledes artikel 5, stk. 1, i forordning nr. 1215/2012 skal fortolkes. I denne henseende ønsker retten nærmere bestemt oplyst, om denne bestemmelse skal fortolkes således, at den i det tilfælde, hvor det forekommer sandsynligt eller sikkert, at en skyldner ikke har sit sædvanlige opholdssted i den pågældende rets retskreds, er til hinder for, at retten udsteder et betalingspåkrav over for denne skyldner, eller at dette betalingspåkrav bliver eksigibelt. Den forelæggende ret ønsker ligeledes oplyst, om den nævnte bestemmelse i dette tilfælde pålægger den af egen drift at ophæve et sådant påkrav.
- 14 På denne baggrund har Sofijski Rajonen sad (kredsdomstolen i Sofia) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
 - » 1) Skal artikel 20, stk. 2, litra a), [TEUF] sammenholdt med [chartrets artikel 47, stk. 2], princippet om forbud mod forskelsbehandling og ækvivalensprincippet vedrørende processuelle foranstaltninger i nationale retssager samt artikel 1, [stk. 1,] litra a), i forordning [nr. 1206/2001] fortolkes således, at den nationale ret, ved hvilken en sag er anlagt, såfremt den nationale lovgivning, der gælder for denne ret, fastsætter, at retten skal indhente en officiel oplysning om sagsøgtens adresse i rettens egen stat, og det fastslås, at den pågældende sagsøgte opholder sig i en anden medlemsstat i Den Europæiske Union, er forpligtet til at indhente en oplysning om sagsøgtens adresse hos de kompetente myndigheder i den stat, hvor sagsøgte opholder sig?
 - 2) Skal artikel 5, stk. 1, i forordning [nr. 1215/2012] sammenholdt med princippet om, at den nationale ret skal sikre processuelle rettigheder med henblik på en effektiv beskyttelse af de rettigheder, der følger af EU-retten, fortolkes således, at den nationale ret i forbindelse med lokaliseringen af en skyldners sædvanlige opholdssted, som i henhold til den nationale lovgivning er en forudsætning for at gennemføre en ensidig formel procedure uden bevisoptagelse, såsom betalingspåkravsproceduren, er forpligtet til at fortolke enhver begrundet mistanke om, at skyldneren har sit sædvanlige opholdssted i en anden medlemsstat i Den Europæiske Union, som manglende retsgrundlag for at udstede et betalingspåkrav henholdsvis som grundlag for, at betalingspåkrav ikke får retskraft?
 - 3) Skal artikel 5, stk. 1, i forordning [nr. 1215/2012] sammenholdt med princippet om, at den nationale ret skal sikre processuelle rettigheder med henblik på en effektiv beskyttelse af de rettigheder, der følger af EU-retten, fortolkes således, at denne bestemmelse forpligter en national ret, som efter at have udstedt et betalingspåkrav over for en bestemt skyldner har konstateret, at den pågældende skyldner sandsynligvis ikke har noget sædvanligt

opholdssted i den stat, hvor retten er beliggende, og på den betingelse, at dette i henhold til national lovgivning udgør en hindring for udstedelsen af et betalingspåkrav over for en sådan skyldner, til ex officio at ophæve det udstedte betalingspåkrav, selv om der ikke findes en udtrykkelig lovbestemmelse desangående?

- 4) Såfremt det tredje spørgsmål besvares benægtende, skal de deri nævnte bestemmelser da fortolkes således, at de forpligter den nationale ret til at ophæve det udstedte betalingspåkrav, når den har foretaget en efterprøvelse og med sikkerhed har konstateret, at skyldneren ikke har noget sædvanligt opholdssted i den stat, hvor den domstol, ved hvilken sagen er anlagt, er beliggende?»

Sag C-256/20

- 15 I denne sag udstedte den forelæggende ret, Sofijski Rajonen sad (kredsdomstolen i Sofia), på Toplofikatsia Sofias anmodning et betalingspåkrav mod en fysisk person for ubetalte fakturaer vedrørende levering af termisk energi i en ejendom beliggende i Sofia og bestemte, at det skulle forkyndes for den pågældende på dennes faste og nuværende adresse. Efter to forsøg var det imidlertid ikke muligt at finde denne person, som ifølge oplysninger fra ejendommens administrator bor i Tyskland og sjældent opholder sig på den nævnte adresse.
- 16 På denne baggrund har Sofijski Rajonen sad (kredsdomstolen i Sofia) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen tre præjudicielle spørgsmål, der har samme ordlyd som det andet til det fjerde spørgsmål i sag C-208/20.

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål i sag C-208/20

- 17 Med det første spørgsmål i sag C-208/20 ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 20, stk. 2, litra a), TEUF, sammenholdt med chartrets artikel 47, stk. 2, princippet om forbud mod forskelsbehandling og ækvivalensprincippet samt artikel 1, stk. 1, litra a), i forordning nr. 1206/2001 skal fortolkes således, at såfremt en medlemsstats retter i henhold til medlemsstatens lovgivning er forpligtet til ex officio at indhente oplysninger om adressen i den pågældende medlemsstat på de personer, for hvilke der skal forkyndes et retsdokument, er disse retter – hvis det viser sig, at en person, for hvilken der skal forkyndes en retsafgørelse, er bosat i en anden medlemsstat – også forpligtet til at indhente oplysninger om denne persons adresse hos de kompetente myndigheder i sidstnævnte medlemsstat.
- 18 Hvad for det første angår den ønskede fortolkning af artikel 20, stk. 2, litra a), TEUF, sammenholdt med chartrets artikel 47, stk. 2, samt af princippet om forbud mod forskelsbehandling og ækvivalensprincippet skal det indledningsvis bemærkes, at der inden for rammerne af den præjudicielle procedure i henhold til artikel 267 TEUF skal foreligge en forbindelse mellem den tvist, der er indbragt for den forelæggende ret, og de EU-retlige bestemmelser, der ønskes fortolket, således at denne fortolkning fremstår som objektiv nødvendig for den afgørelse, som den forelæggende ret skal træffe (kendelse af 2.1.2021, Bezirkshauptmannschaft Kirchdorf, C-293/20, ikke trykt i Sml., EU:C:2021:44, præmis 23 og den deri nævnte retspraksis).

- 19 Domstolen har også understreget nødvendigheden af, at den nationale ret anfører de nøjagtige grunde til, at den har rejst spørgsmål om fortolkningen af EU-retten og har fundet det nødvendigt at forelægge Domstolen præjudicielle spørgsmål. I den henseende har Domstolen fastslået, at det er nødvendigt, at den nationale ret i det mindste i et vist omfang angiver begrundelsen for valget af de EU-retlige bestemmelser, som den ønsker fortolket, og angiver den forbindelse, som efter dens opfattelse består mellem disse bestemmelser og den nationale lovgivning, der finder anvendelse i sagen (dom af 16.7.2020, Adusbef m.fl., C-686/18, EU:C:2020:567, præmis 37 og den deri nævnte retspraksis).
- 20 Kravene til indholdet af en anmodning om præjudiciel afgørelse fremgår udtrykkeligt af artikel 94 i Domstolens procesreglement, som den forelæggende ret forventes at have kendskab til og iagttage nøje inden for rammerne af det samarbejde, der er indført ved artikel 267 TEUF. Disse krav er anført i punkt 15 i Den Europæiske Unions Domstols anbefalinger til de nationale retter vedrørende forelæggelse af præjudicielle spørgsmål (EUT 2019, C 380, s. 1) (dom af 16.7.2020, Adusbef m.fl., C-686/18, EU:C:2020:567, præmis 38 og den deri nævnte retspraksis).
- 21 I det foreliggende tilfælde fremgår det imidlertid dels på ingen måde af forelæggelsesafgørelsen i sag C-208/20, at tvisterne i hovedsagerne har nogen som helst tilknytning til artikel 20, stk. 2, litra a), TEUF, sammenholdt med chartrets artikel 47, stk. 2, princippet om forbud mod forskelsbehandling og ækvivalensprincippet.
- 22 Dels har den forelæggende ret hverken angivet grundene til, at en fortolkning af disse bestemmelser og principper efter dens opfattelse er nødvendig for afgørelsen af disse tvister, eller forklaret den forbindelse, som efter dens opfattelse består mellem disse bestemmelser og den i hovedsagen omhandlede nationale lovgivning.
- 23 Følgelig kan det første spørgsmål ikke antages til realitetsbehandling, for så vidt som det vedrører fortolkningen af de nævnte bestemmelser og principper.
- 24 Hvad angår for det andet fortolkningen af artikel 1, stk. 1, litra a), i forordning nr. 1206/2001 bemærkes, at det følger af denne bestemmelse, at forordningen finder anvendelse på det civil- og handelsretlige område, når en ret i en medlemsstat i overensstemmelse med bestemmelserne i dens lovgivning anmoder den kompetente ret i en anden medlemsstat om at optage bevis.
- 25 Indhentelse af oplysninger om adressen på en person, for hvilken en retsafgørelse skal forkyndes, udgør imidlertid ikke en »bevisoptagelse« som omhandlet i den nævnte bestemmelse, der er omfattet af nævnte forordnings anvendelsesområde.
- 26 I denne henseende bemærkes, at en sådan anmodning i henhold til samme forordnings artikel 4, stk. 1, litra b), bl.a. skal angive parternes navn og adresse.
- 27 Det følger heraf, at en anmodning fra en ret i en medlemsstat, der har til formål i en anden medlemsstat at indhente oplysninger om adressen på en person, for hvilken en retsafgørelse skal forkyndes, ikke er reguleret af forordning nr. 1206/2001, således at denne forordning ikke finder anvendelse på en situation som den i hovedsagen omhandlede.

- 28 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det første spørgsmål i sag C-208/20 besvares med, at artikel 1, stk. 1, litra a), i forordning nr. 1206/2001 skal fortolkes således, at bestemmelsen ikke finder anvendelse på en situation, hvor en ret i en medlemsstat indhenter oplysninger om adressen i en anden medlemsstat på en person, for hvilken en retsafgørelse skal forkyndes.

Det andet til det fjerde spørgsmål i sag C-208/20 og de tre spørgsmål i sag C-256/20

- 29 Med det andet til det fjerde spørgsmål i sag C-208/20 og de tre spørgsmål i sag C-256/20 ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 5, stk. 1, i forordning nr. 1215/2012 skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for, at en ret i en medlemsstat udsteder et betalingspåkrav over for en skyldner, og i givet fald at dette påkrav bliver eksigibelt, eller at bestemmelsen pålægger retten at ophæve dette betalingspåkrav, hvis det forekommer sandsynligt eller sikkert, at denne skyldner ikke har sit sædvanlige opholdssted i den forelæggende rets retskreds.
- 30 I henhold til denne bestemmelse kan personer, der har bopæl på en medlemsstats område, kun sagsøges ved retterne i en anden medlemsstat i medfør af de regler, der er fastsat i denne forordnings kapitel II, afdeling 2-7.
- 31 Indledningsvis bemærkes, at det fremgår af selve ordlyden af artikel 267 TEUF, at den præjudicielle afgørelse, der anmodes om, skal være »nødvendig«, for at den forelæggende ret kan »[afsi] sin dom« i den sag, der verserer for den. Den præjudicielle procedure forudsætter således bl.a., at der reelt verserer en retssag for den nationale domstol, og at denne domstol skal træffe en afgørelse, hvis udfald kan påvirkes af den præjudicielle afgørelse (dom af 24.11.2020, Openbaar Ministerie (Dokumentfalsk), C-510/19, EU:C:2020:953, præmis 27 og den deri nævnte retspraksis).
- 32 I det foreliggende tilfælde fremgår det imidlertid af anmodningerne om præjudiciel afgørelse, at den forelæggende ret allerede har udstedt betalingspåkrav over for de sagsøgte i hovedsagerne, og at det først var på tidspunktet for forkyndelsen af disse betalingspåkrav for disse sagsøgte, at retten konstaterede, at de ikke længere boede i den pågældende rets retskreds, men sandsynligvis i en anden medlemsstat, på ukendte adresser.
- 33 Det er derfor under disse omstændigheder åbenbart, at en fortolkning af artikel 5, stk. 1, i forordning nr. 1215/2012 ikke er nødvendig med henblik på at gøre det muligt for den forelæggende ret at støtte sin kompetence til at udstede de nævnte påkrav på denne bestemmelse, eftersom denne ret allerede har udstedt disse, og den derfor, inden den udstedte disse, nødvendigvis har anerkendt denne kompetence.
- 34 Det følger heraf, at det andet spørgsmål i sag C-208/20 og det første spørgsmål i sag C-256/20 ikke kan antages til realitetsbehandling, for så vidt som de vedrører spørgsmålet om, hvorvidt denne bestemmelse under sådanne omstændigheder er til hinder for, at en ret i en medlemsstat udsteder et betalingskrav over for en skyldner, når det forekommer sandsynligt eller sikkert, at denne skyldner ikke har sit sædvanlige opholdssted i denne rets retskreds.
- 35 Hvad angår spørgsmålene om, hvorvidt artikel 5, stk. 1, i forordning nr. 1215/2012 under omstændigheder som de i hovedsagerne omhandlede skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for, at betalingspåkrav, der er udstedt af den pågældende ret, bliver eksigible, eller at

den pålægger denne ret at ophæve disse betalingspåkrav, er det tilstrækkeligt at fastslå, at denne bestemmelse ikke har nogen forbindelse med medlemsstaternes processuelle regler, der regulerer dels de betingelser, hvorunder retsafgørelser kan fuldbyrdes, dels disse afgørelses gyldighed.

- 36 I den henseende skal det bemærkes, at forordning nr. 1215/2012 ikke har til formål at gøre alle de processuelle regler i medlemsstaterne ensartede, men at regulere retternes kompetence til påkendelse af sager på det civil- og handelsretlige område i forholdet mellem disse stater og at lette fuldbyrdelse af retsafgørelser (dom af 31.5.2018, Nothartová, C-306/17, EU:C:2018:360, præmis 28 og den deri nævnte retspraksis).
- 37 Da denne forordning hverken fastsætter de betingelser, hvorunder retsafgørelser bliver eksigible, eller betingelserne for disse afgørelses gyldighed, henhører disse betingelser derfor under medlemsstaternes procesautonomi (jf. i denne retning dom af 31.5.2018, Nothartová, C-306/17, EU:C:2018:360, præmis 28 og den deri nævnte retspraksis).
- 38 Eftersom artikel 5, stk. 1, i forordning nr. 1215/2012 ikke finder anvendelse på en situation som den i hovedsagerne omhandlede, kan det desuden ikke antages, at den afgørelse, som den forelæggende ret skal træffe med hensyn til, om et betalingspåkrav er blevet eksigibelt, eller om et sådant påkrav er gyldigt i en sådan situation, kan fratage anvendelsen af denne bestemmelse enhver effektiv virkning.
- 39 Under disse omstændigheder skal det andet til det fjerde spørgsmål i sag C-208/20 og de tre spørgsmål i sag C-256/20 besvares med, at artikel 5, stk. 1, i forordning nr. 1215/2012 skal fortolkes således, at bestemmelsen ikke er til hinder for, at et påkrav over for en skyldner bliver eksigibelt, og at den ikke pålægger, at et sådant påkrav ophæves.

Sagsomkostninger

- 40 Da sagens behandling i forhold til hovedsagernes parter udgør et led i de sager, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Sjette Afdeling) for ret:

- 1) Artikel 1, stk. 1, litra a), i Rådets forordning (EF) nr. 1206/2001 af 28. maj 2001 om samarbejde mellem medlemsstaternes retter om anerkendelse af beviser på det civil- og handelsretlige område skal fortolkes således, at bestemmelsen ikke finder anvendelse på en situation, hvor en ret i en medlemsstat indhenter oplysninger om adressen i en anden medlemsstat på en person, for hvilken en retsafgørelse skal forkyndes.
- 2) Artikel 5, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område skal fortolkes således, at bestemmelsen ikke er til hinder for, at et påkrav over for en skyldner bliver eksigibelt, og at den ikke pålægger, at et sådant påkrav ophæves.

Underskrifter